

‘Good for what ails you’

Music of the Medicine Shows 1926-1937

A. L. Ternee

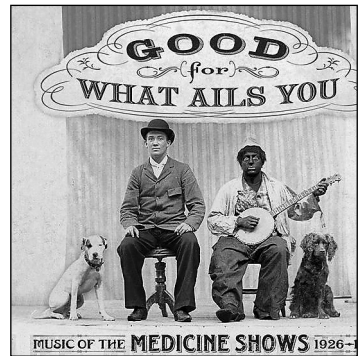
Het tweetal ligt sinds hun aanschaf in 2005, het jaar van hun release, nog altijd hoog op mijn stapeltje veel gedraaide CD's. Het was een fantastisch idee van *Old Hat Enterprise Inc* om de muziek zoals die ten gehore werd gebracht door de rondtrekkende artiesten die in Amerika de verkoop van de diverse wondermiddelen moesten stimuleren, voor de vergetelheid te behouden en op een dubbel-CD uit te brengen.

Het is muziek ten gehore gebracht door Hzwarte, enkele blanke en Indiaanse muzikanten, die optraden in de Amerikaanse medicine shows waar reizende kwakzalvers hun wondermiddelen en elixirs te koop aanboden. Muzikaal gesproken vallen de door de inmiddels reeds lang vergeten artiesten ten gehore gebrachte nummers in de categorie folk, hillbilly en rhythm & blues. Ze hebben lang niet allemaal direct betrekking op de patentmiddelen die 'Doc' Colloway, 'Doc' William Kerr of hoe zij ook heetten te koop aanboden. Dat was natuurlijk wel het geval bij het uit 1929 daterende 'The cat's got the measles, the dog's got the whooping cough' van Walter Smith en 'The Spasm' van Daddy Stovepipe & Mississippi Sarah uit 1935. De meeste liedjes getuigen veeleer van het ruige leven dat deze straatartiesten destijds hebben geleefd, want bij titels als 'Papa's about to go mad', 'Bye, bye policeman', 'Beans', 'He is in the jailhouse now' en 'Go along mule' kunnen wij ons niet direct een luxe leven voorstellen. De geluidskwaliteit is, gegeven de ouderdom van de opnamen, behoorlijk goed hoewel vaak een vaag achtergrondgeluid aanwezig is, dat overigens niet storend is en het gevoel van authenticiteit nog verhoogt. De dubbel-CD vergde drie jaar van verzamelen en werd geëerd met twee *Grammy Award*-nominaties, een voor het beste historische album en een voor de beste bijsluiter.

De geschiedenis van de Amerikaanse medicine shows gaat terug tot de negentiende eeuw, maar van die begintijd zijn alleen foto's bewaard gebleven, want geluidsopnamen waren toen nog niet mogelijk. Ook in ons land heeft zich wel eens een vergelijkbaar gezelschap opgehouden, van Britse origine, en onze Vereniging voerde er krachtig actie tegen. Wij doelen hier op Charles Davenport, die in 1892 als

Sequah met een rondtrekkend circus kwakzalversmiddelen als de 'Prairie-flower-ointment' aan de man trachtte te brengen. VtdK-voorzitter mr. Zeeger Veeckens deelde bij hotel Suisse te Amsterdam waar Sequah verbleef pamfletten uit, maar Sequah had veel aanhangers en men zong hier en daar: 'Heb je kromme beenen, jicht of rheumatiek, ga naar Sequah henen, hij geneest je met muziek'.

Dubbel- CD

De Amerikaanse dubbel-CD is verpakt in een aantrekkelijke cassette en deze bevat ook een bijzonder fraai vormgegeven boekje met talrijke foto's van de shows, de artiesten en de affiches, die men gebruikte. De tekst vertelt de interessante historie van deze legendarische shows en geeft veel biografische details over de artiesten. Ook toen al maakten kwakzalvers graag gebruik van exotische middelen bijvoorbeeld op basis van geheime Indiaanse recepten, die zogenaamd door deze of gene medicijnman op zijn sterfbed werd onthuld aan de reizende 'dokter'. Dokter Vogel heeft met zijn gekwakzalf en marketing van de Rode Zonnehoed niets origineels bedacht. Wat Haarlemmer Olie is in ons land is 'snake oil' in Amerika en het boekje bevat een aardig verhaal over een optreden van William R. Kerr

Medicine Show
Trio, 1890

(Salisbury, 1886 - Spartanburg, 1958) getiteld *Another soul made happy*. Vertaald luidde dat als volgt:

'De medicijnshow sloeg zijn tenten op aan de rand van de stad. De medicijnman ging naar het stadscentrum en huurde er een leegstaand gebouw met een grote etalage uitkijkend op de Hoofdstraat. Hij bracht acht Cherokee-indianen mee, gekleed naar de traditie van hun stam met prachtige veren. De indianen bouwden in de etalage enkele wigwams op, ervoor zorgend dat elke voorbijganger hun 'kamp' kon zien. Op zaterdagmiddag als er veel volk op de been was, doodden de indianen enkele ratelslangen in de etalage. Twee indianenvrouwen vilden de slangen en deden daarna net of ze olie uit de

slangen persten, die in een pannetje eronder drupte. De lokale bevolking was verbluft en nieuwsgierig en er werd op zo'n middag in de stad veel gesproken over indianen en ratelslangen. Er was wel iemand die zei dat je geen olie uit een dode slang kon halen, maar aan hem besteedde niemand veel aandacht. Die avond vertelde de medicijnman tijdens de gratis toegankelijke show aan zijn gehoor (bestaande uit vrijwel de gehele bevolking van mijlen in de omgeving) over indianen die voor hem *snake oil* hadden gemaakt in de Hoofdstraat. 'Doc' Kerr wist dan wel dat hij die avond weer goede zaken zou doen.'

Medio de twintigste eeuw kwam er een geleidelijk einde aan deze shows. Behalve muziek bracht men ook vaudeville en - dat moet zeer griezelig zijn geweest om te zien - acts waarbij bijvoorbeeld levende slangen de kop werd afgebeten. Er staat veel meer lezenswaardigs in het boekje - zo leerde ik dat *snake oil* oorspronkelijk door de indianen werd gebruikt bij de behandeling van slangenbeten - maar dat moet de geïnteresseerde zelf maar gaan nalezen. De CD's zijn het handigste te verkrijgen via Amazon.com en ze kosten \$ 32,49 incl. verzending. Van elke song kan een stukje gratis beluisterd worden via www.oldhatrecords.com. Mijn favoriet is de nummer 20 van de tweede CD: 'Ticklish Reuben' van Charlie Parker & Mack Woolbright. De laatste was een blinde banjospeler en van de eerste is niets bekend dan dat hij zong en gitaar speelde. 'Ticklish Reuben' is een 'laughing song' en is zeer aanstekelijk. ●